

Sygn. akt VIII C 1408/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziusko

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. N.

przeciwko (...) S.A. we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. we W. na rzecz powódki S. N. kwotę 359 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka S. N. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. we W. kwoty 359 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu (tj. 18 listopada 2013 r.) do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie, podała, że w dniu 28 stycznia 2013 r. zażądała od strony pozwanej wymiany obuwia nabytego w dniu 19 stycznia 2013 r., albowiem powodowało ono otarcie naskórka prawej kostki. Następnie odstąpiła zaś od umowy, gdyż strona pozwana nie zadośćuczyniła wskazanemu żądaniu, najpierw dwukrotnie wydając jej obuwie niezgodne z umową, a następnie uznając roszczenie powódki za bezzasadne. W związku z odstąpieniem od umowy powódka domagała się zatem zwrotu uiszczonej ceny w kwocie 359 zł.

W dniu 12 maja 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Strona pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Zarzuciła, że powództwo jest bezzasadne, gdyż wymienione obuwie nie ma wad konstrukcyjno-technologicznych. Strona pozwana podniosła także, że obuwie zostało wymienione grzecznościowo, a powódka sama wybrała fabrycznie nową i nieużywaną parę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 stycznia 2013 r. powódka S. N. nabyła w sklepie strony pozwanej (...) S.A. we W. obuwie (kozaki damskie) za cenę 359 zł.

(bezsporne)

Niepodpisany pismem z dnia 28 stycznia 2013 r. powódka zgłosiła stronie pozwanej niezgodność towaru z umową, wskazując, że zbyt wysoko umiejscowiona wkładka zapiętki w prawym bucie powoduje ucisk na kostkę i ból.

(dowód: pismo powódki z dnia 28 stycznia 2013 r., k. 69)

W odpowiedzi na powyższą reklamację w sklepie strony pozwanej wymieniono powódce obuwie na nowe.

(bezsporne)

W związku z wymianą obuwia w dniu 14 lutego 2013 r. został wystawiony paragon.

(dowód: paragon, k. 77)

Niepodpisany pismem z dnia 26 lutego 2013 r., powołując się na fakt niezgodności towaru z umową, powódka oświadczyła, że odstępuje od umowy i żąda zwrotu kwoty 359 zł.

(dowód: pismo powódki z dnia 26 lutego 2013 r., k. 15-16)

Tą samą datą (26 lutego 2013 r.) został opatrzony niepodpisany druk reklamacji, z którego wynikało, że powódka zgłosiła niezgodność z umową towaru nabytego w dniu 14 lutego 2013 r. i zażądała zwrotu gotówki.

(dowód: druk zgłoszenia reklamacyjnego, k. 57)

Strona pozwana nie uwzględniła żądania powódki do zwrotu uiszczonej ceny.

(bezsporne)

Swoje stanowisko strona pozwana oparła na opinii rzeczoznawcy ds. obuwia, który nie stwierdził wad technologiczno-konstrukcyjnych obuwia, podając, że elementy zapiętków są w obu półparach wszyte symetrycznie i prawidłowo, oraz wskazując, iż nie stwierdził fałd oraz zgrubień, które mogłyby powodować otarcia naskórka na piętach.

(dowód: opinia rzeczoznawcy, k. 68)

Niepodpisany pismem z dnia 14 marca 2013 r. powódka ponownie zażądała zwrotu kwoty 359 zł.

(dowód: pismo powódki z dnia 26 lutego 2013 r., k. 18-20)

Sąd oddalił wnioski powódki o dopuszczenie dowodów z dokumentów złożonych jedynie w kserokopii. Kserokopie nie mogą bowiem stanowić dowodów, nie będąc dokumentami w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC 1994/11/206; a także uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, LEX nr 453727, oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 459/08, LEX nr 607254).

Wnioski dowodowe strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. S. oraz opinii biegłego nie zasługiwały zaś na uwzględnienie, gdyż dotyczyły okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Ponieważ strona pozwana sprzedawała powódce towar konsumpcyjny (obuwie) w ramach działalności swojego przedsiębiorstwa, a powódka nabyła towar w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą, do oceny skutków prawnych czynności prawnych podejmowanych przez strony zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 ze zm. – dalej „u.sp.k.”).

Przepisy wymienionej ustawy, wzorując się na dyrektywie Nr 99/44 Parlamentu Europejskiego i Rady z 25 maja 1999 r. w sprawie określonych aspektów sprzedaży i gwarancji na dobra konsumpcyjne (OJ Nr L 171/12), posługują się pojęciem zgodności towaru konsumpcyjnego z umową, statuując odpowiedzialność sprzedawcy za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową w chwili jego wydania (art. 4 ust. 1 u.sp.k.). O niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową można mówić przede wszystkim, jeżeli nie nadaje się on do celu, do którego jest zwykle używany, bądź gdy nie odpowiada właściwościom cechującym towar tego rodzaju (art. 4 ust. 3 u.sp.k.). Z niezgodnością towaru z umową możemy mieć również do czynienia w wypadku niezgodności z podanym przez sprzedawcę opisem lub cechą okazanej kupującemu próbki albo wzoru, niezgodności z celem określonym przez kupującego przy zawarciu umowy (art. 4 ust. 2 u.sp.k) czy niezgodności z zapewnieniami sprzedawcy, producenta lub osoby, która wprowadza towar do obrotu krajowego w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, o właściwości towaru, w tym o terminie, w jakim towar ma je zachować (art. 4 ust. 3 i 4 u.sp.k.). Wbrew temu, co sugerowała strona pozwana, niezgodność towaru konsumpcyjnego zakupionego przez powódkę nie musiała więc wynikać jedynie z wad technologiczno-konstrukcyjnych obuwia, lecz mogła również polegać na braku właściwości, o których istnieniu powódka została zapewniona.

W niniejszej sprawie nie było jednak istotne czy opisana przez powódkę niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową była wynikiem wady fabrycznej czy może polegała jedynie na sprzeczności z zapewnieniami o cechach towaru. Strona pozwana, uznając żądanie powódki do doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową, utraciła bowiem prawo do twierdzenia, że towar był zgodny z umową.

Pomimo braku dowodu zakupu, nie budziło wątpliwości, że powódka nabyła obuwie w dniu 19 stycznia 2013 r. Jasne było również, iż po 9 dniach powódka zgłosiła stronie pozwanej niezgodność towaru z umową, a w reakcji na żądanie doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową strona pozwana wymieniła obuwie na nowe. Mając procesowy obowiązek odniesienia się do wszystkich twierdzeń powódki (art. 210 § 2 k.p.c.), strona pozwana nie zaprzeczyła bowiem wskazanym okolicznościom, a częściowo przyznała je wprost, m.in. składając komputerowy wydruk oświadczenia pracownicy - M. S. (k. 58), którego treść jednoznacznie potwierdzała powyższe fakty.

Podkreślić przy tym należy, że w żadnym razie nie można było uznać, iż strony zawarły nową umowę sprzedaży, której przedmiotem był inny egzemplarz tego samego modelu obuwia. O zawarciu nowej umowy nie może bowiem świadczyć wystawienie paragonu w dniu 14 lutego 2013 r., a tym bardziej sporządzenie niepodpisanego przez powódkę (ani jakkolwiek inną osobę) wydruku zgłoszenia reklamacyjnego, w którym jako data nabycia towaru widniała data 14 lutego 2013 r. Z chronologii i logiki ustalonych przez Sąd zdarzeń wynika bowiem jednoznacznie, że wydanie powódce nowego obuwia było realizacją uprawnienia z art. 8 ust. 1 u.sp.k. do doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy.

Niesłusznie natomiast strona pozwana zarzucała, że towar został wymieniony jedynie z grzeczności. Strona pozwana nie twierdziła (a tym bardziej nie wykazała) bowiem, że powódka została poinformowana o grzecznościowym charakterze wymiany towaru. W wypadku nieustosunkowania się przez sprzedawcę do żądania doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową w terminie 14 dni, uważa się zaś, że sprzedawca uznał żądanie za uzasadnione (art. 8 ust. 3 u.sp.k.). Oczywiście jest, że z tego względu, iż strona pozwana wymieniła towar na nowy sytuacja powódki nie może być gorsza niż w wypadku, gdyby strona pozwana w terminie 14 dni w ogóle nie ustosunkowała się do reklamacji powódki z dnia 28 stycznia 2014 r.

W związku z uznaniem żądania powódki do doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową strona pozwana mogłaby skutecznie podważać prawo powódki do odstąpienia od umowy jedynie przez twierdzenie, że nowa para obuwia, w przeciwieństwie do pary sprzedanej w dniu 19 stycznia 2013 r., jest zgodna z umową. Innymi słowy strona pozwana powinna była wykazać, że zadośćuczyniła roszczeniu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 u.sp.k., doprowadzając towar do stanu zgodnego z umową. Strona pozwana twierdziła jednak, że obie pary nie różniły się niczym (zob. w szczególności oświadczenie na rozprawie). Z przytoczonych wyżej przyczyn, sposób obrony polegający na twierdzeniu, że obie pary obuwia były zgodne z umową, gdyż nie miały wad fabrycznych, był jednak niedopuszczalny.

Reasumując powyższe rozważania, wskazać należy, że Sąd uznał, iż powódka mogła odstąpić od umowy sprzedaży, gdyż strona pozwana w odpowiednim czasie nie zdołała uczynić zadość żądaniu doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową (art. 8 ust. 4 u.sp.k.). W następstwie skutecznego odstąpienia od umowy na stronach umowy ciążył obowiązek zwrotu otrzymanych świadczeń (art. 494 k.c.). Strona pozwana powinna była zatem zwrócić powódce uiszczoną przez nią cenę (359 zł).

Strona pozwana zobowiązana jest również do zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Przyjmując termin 7 dni na niezwłoczne – w rozumieniu art. 455 k.c. - spełnienie świadczenia przez stronę pozwaną, uznać bowiem należało, że strona pozwana pozostawała w opóźnieniu już od dnia 6 marca 2013 r., skoro oświadczenie powódki o odstąpieniu od umowy wraz z wezwaniem do zwrotu ceny zostało złożone w dniu 26 lutego 2013 r. Dlatego też, żądanie zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu (tj. 18 listopada 2013 r.) podlegało w całości uwzględnieniu.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ powódka wygrała w całości strona pozwana powinna zwrócić jej koszty procesu obejmujące opłatę od pozwu w wysokości 30 zł.